

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 282/2014-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť M. K., V. K. a D. K., zastúpených advokátom Mgr. Miroslavom Hončárom, Perličková 26, Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 88/2011 a jeho rozsudkom z 25. apríla 2012, postupom Katastrálneho úradu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Xo 84/07-BP a jeho rozhodnutím zo 7. januára 2008 a postupom Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu v konaní vedenom pod sp. zn. X-439/07 a jej rozhodnutím zo 4. októbra 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K., V. K. a D. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2012 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ v prvom rade“), V. K. (ďalej len „sťažovateľka v druhom rade“), a D. K. (ďalej len „sťažovateľ v treťom rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. Miroslavom Hončárom, Perličkova 26, Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 88/2011 a jeho rozsudkom z 25. apríla 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“), postupom Katastrálneho úradu v Bratislave (ďalej len „katastrálny úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. Xo 84/07-BP a jeho rozhodnutím zo 7. januára 2008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie katastrálneho úradu“) a postupom Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu (ďalej len „správa katastra“) v konaní vedenom pod sp. zn. X-439/07 a jej rozhodnutím zo 4. októbra 2007 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie správy katastra“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia uzavreli 5. októbra 2004 so spoločnosťou NHS – Garáže, spol. s r. o., zmluvu o výstavbe č. 01/2004 (ďalej len „zmluva o výstavbe“), ktorej predmetom bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu v novostavbe a ku garážovým priestorom č. 10, č. 11 a č. 12 každý o veľkosti 12,24 m²).

Katastrálny úrad rozhodnutím pod číslom ... z 28. októbra 2004 rozhodol o vklade vlastníckeho práva sťažovateľov k označeným nehnuteľnostiam (list vlastníctva, katastrálne územie).

Následne po dokončení výstavby novostavby a predložení žiadosti o zápis stavby do operátu katastra nehnuteľností na základe rozhodnutia o určení súpisného a orientačného čísla a žiadosti o zápis spoluvlastníckych podielov na liste vlastníctva, katastrálne územie, na základe projektovej dokumentácie skutočného vyhotovenia stavby a kolaudačného rozhodnutia č... z 9. mája 2005 vydaného mestskou časťou Bratislava Dúbravka vykonal katastrálny úrad zmenu zápisu vlastníckeho práva ku garážovým státiam (vrátane garážových státí s'ážovateľov) tak, že bol vykonaný zápis vlastníckeho práva k priestoru v suteréne vo vchode č., pre s'ážovateľov v druhom a treťom rade v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov v podiele 3/36 a pre s'ážovateľa v prvom rade v podiele 3/36. Predmetný nebytový priestor je podzemná garáž vo vchode č... na ulici...

S'ážovatelia návrhom doručeným správe katastra 3. mája 2007 požiadali o opravu chyby v katastrálnom operáte, keďže ich vôľa vyjadrená v zmluve o výstavbe smerovala k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a k trom konkrétnym garážovým státiam, a nie k nadobudnutiu spoluvlastníckych podielov na podzemnej garáži.

Správa katastra rozhodnutím sp. zn. X-439/07 zo 4. októbra 2007 návrhu s'ážovateľov na opravu chyby v katastrálnom operáte nevyhovela. Proti napadnutému rozhodnutiu správy katastra podali s'ážovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol katastrálny úrad napadnutým rozhodnutím sp. zn. Xo 84/07-BP zo 7. januára 2008 tak, že ho zamietol a napadnuté rozhodnutie správy katastra potvrdil.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu sa okrem iného uvádza, že *„Katastrálny úrad uvádza, že zápis príslušných garážových stání v katastri nehnuteľností, a to ako nebytové priestory je v rozpore príslušným ustanovením bytového zákona, ktorý presne vymedzuje pojem nebytový priestor. Podľa § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka predmetom občiansko-právnych vzťahov môžu byť tiež byty a nebytové priestory. Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov nebytovým priestorom sa rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie, napr. garáž. Nebytový priestor – garáž ako reálna časť bytového*

domu je samostatným predmetom vlastníckeho práva, je samostatnou vecou v právnom zmysle a teda i predmetom evidovania v katastri nehnuteľností. Citovaný zákonom upravuje spôsob a podmienky nadobudnutia vlastníctva bytov a nebytových priestorov. Garážové státie nevykazujú pojmové znaky nebytového priestoru v zmysle vyššie citovaného zákona, a preto nie je predmetom evidovania v katastri nehnuteľností. Nejedná sa o samostatný nebytový priestor a teda nie je samostatnou vecou v právnom zmysle. Garážové státie sa nachádzajú v nebytovom priestore (garáži), ktorý je predmetom evidovania, a ktorý môže byť predmetom podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. I keď garážové státie nie je predmetom evidovania v katastri nehnuteľností, je možné si vzájomne upraviť užívanie konkrétnych garážových staní v garáži vlastníckymi bytov a nebytových priestorov v dome z titulu ich podielového spoluvlastníctva.

V konaní o oprave chyby podľa §-u 59 ods. 1 písm. a) katastrálneho zákona v nadväznosti na § 59 ods. 5 sa postupuje v zmysle ustanovení správneho poriadku, a predmetom konania je oprava údajov katastra, ak sú v rozpore s verejnou listinou alebo s inou listinou, ktorá bola predmetom zápisu. Katastrálny úrad v Bratislave konštatuje, že zápis je v súlade s predloženými listinami (pozn. zápis stavby a zmenu spol. podielov pod pol. Výkazu zmien). Po zápise zmluvy o výstavbe (pol. Výkazu zmien) bol vykonaný zápis na základe žiadosti o zápis stavby a zmenu spol. podielov (pol. Výkazu zmien). Následne po zápise uvedenej žiadosti boli byty a spoluvlastnícke podiely na nebytových priestore prevádzané právnymi úkonmi na ďalšie fyzické a právnické osoby. T. j. zápis zmluvy o výstavbe bol dotknutý niekoľkými právnymi zmenami, preto ani z tohto dôvodu inštitútom opravy chyby správny orgán nemôže obnoviť právny stav, aký bol evidovaný na predmetnom liste vlastníctva po zápise zmluvy o výstavbe.“.

Právoplatné rozhodnutie katastrálneho úradu napadli sťažovatelia žalobou o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. O žalobe rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 S 31/2008 z 29. septembra 2010 tak, že jej vyhovel a napadnuté rozhodnutie katastrálneho úradu, ako aj napadnuté rozhodnutie správy katastra zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v označenom rozsudku uviedol, že v predmetnej veci konajúce a rozhodujúce orgány „*Nebrali totiž vôbec do úvahy žalobcami uzavretú platnú zmluvu, podľa ktorej mali žalobcovia nadobudnúť presne identifikované garážové státi. Takto sa zápis v katastri nehnuteľností dostal do rozporu so zmluvou o výstavbe, čím boli žalobcovia ukrátený na svojich právach. Pokiaľ úmyslom žalobcov i ostatných účastníkov zmluvy bolo upraviť práva a povinnosti a nadobudnúť konkrétne určiteľné časti nehnuteľností, toto právo im rozhodnutím správneho orgánu bolo odopreté.*

... Správny orgán nepochybil zapísaním právneho stavu podľa kolaudačného rozhodnutia, rozhodnutia o určení súpisného čísla a ostatných listín predložených správcom výstavby. Súd prisvedčil žalovanému, že nebytovým priestorom sa rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie. Správny orgán nepochybil, keď vychádzal z kolaudačného rozhodnutia, podľa ktorého objekt garáží tvoril jeden nebytový priestor v podielovom spoluvlastníctva. Nesprávne právne posúdenie spočíva v tom, že s efektom poškodzujúcim žalobcov nezohľadnil vzťah týchto listín ku zmluve o výstavbe, zneistil ich právo užívať v zmluve dohodnutú časť nehnuteľností. V konaní o oprave chýb mal správny orgán posúdiť údaje na zmluve o výstavbe v časti týkajúcej sa predmetných garážových státí a na jej základe konkretizovať užívacie oprávnenia žalobcov viažúce sa k ich spoluvlastníckemu podielu tak, ako to predpokladala zmluva o výstavbe.“

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 S 31/2008 z 29. septembra 2010 podal odvolanie katastrálny úrad (ako aj sťažovatelia, tí však len vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania).

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 88/2011 z 25. apríla 2012 bol označený rozsudok krajského súdu zmenený a žaloba sťažovateľov bola zamietnutá. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyhodnotil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vnútorne rozporný s poukazom na to, že na jednej strane krajský súd konštatuje, že správny orgán nepochybil, keď zapísal právny stav podľa predložených rozhodnutí a listín tak, že objekt garáží tvoril jeden nebytový priestor v podielovom spoluvlastníctve, a následne na druhej strane uviedol, že správny orgán pochybil, keď nekonkretizoval

užívacie oprávnenia sťažovateľov viažuce sa k ich spoluvlastníckemu podielu, ako to predpokladala zmluva o výstavbe.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že „... *sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného, že v zmysle citovaných zákonných ustanovení garážové státie nespĺňa pojmové znaky nebytového priestoru, ktorým je v tomto prípade celá garáž, preto nemôže byť predmetom evidovania v katastri nehnuteľností*“.

Sťažovatelia trvajú na tom, že správne orgány mali pri zápise v katastri nehnuteľností vychádzať zo zmluvy o výstavbe, v ktorej strany jasne prejavili vôľu nadobudnúť okrem iného vlastnícke právo ku konkrétne vymedzeným garážovým státiam, a nie k spoluvlastníckemu podielu na garáži.

Sťažovatelia uvádzajú, že garážové státie č. 10, 11 a 12, ktoré mali v zmysle zmluvy o výstavbe nadobudnúť, sú najlepšimi miestami, a v dôsledku zápisu v katastri nehnuteľností, keď sú len podielovými spoluvlastníkmi v priestore podzemnej garáže bez konkrétne vymedzeného miesta, „*všetci spoluvlastníci sa pretekajú prvý prísť z roboty a si tam postaviť auto právom spoluvlastníka...*“. Taktiež poukazujú na skutočnosť, že platia vyššie príspevky do fondu údržby a opráv, ako aj na pôvodnú projektovú dokumentáciu, ktorá zodpovedá aj skutočnému prevedeniu stavby, pokiaľ ide o garážové boxy.

Sťažovatelia formulujú výhrady aj voči postupu najvyššiemu súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, tvrdiac, že odvolací súd mal vo veci nariadiť pojednávanie.

Sťažovatelia poukazujú aj na list vlastníctva č. týkajúci sa novostavby, kde správa katastra zapísala každému vlastníkovi konkrétne garážové státie, pričom má ísť o identickú garáž s garážovými státiami ako v prípade bytového domu na ulici...

Sťažovatelia tiež namietajú, že v ich veci došlo k zbytočným 7-ročným prierahom, čo spôsobuje „*dodnes 7 ročné zneistenie a nevykonateľnosť vlastníckeho práva sťažovateľov*“. V tejto súvislosti sťažovatelia poukazujú na 30-dňovú, resp. 60-dňovú lehotu

na rozhodnutie správneho orgánu vyplývajúcu zo Správneho poriadku a tiež namietajú prieťahy v konaní v súvislosti s rozhodovaním najvyššieho súdu o ich odvolaní voči zamietnutiu ich žiadosti o pridelenie advokáta, poukazujúc na to, že v predmetnom konaní je povinné zastúpenie advokátom.

Vychádzajúc z uvedenej argumentácie, sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd vyslovil porušenie nimi označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu, zrušil napadnuté rozhodnutia správy katastra a katastrálneho úradu, ako aj namietaný rozsudok najvyššieho súdu a prikázal správe katastra „*obnoviť v katastrálnom operáte predošlý právny stav podľa právneho titulu Zmluvy o výstavbe č. zo dňa 5. 10. 2004 a právoplatným rozhodnutím o vklade dňa 28. 10. 2004*“, a zároveň navrhujú, aby im ústavný súd priznal finančné odškodnenie každému po 13 000 € „*za majetkovú a nemajetkovú ujmu odobratím vlastníckeho práva k nehnuteľnosti*“ a trovy konania z titulu právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu postupom katastrálneho úradu v konaní vedenom pod sp. zn. Xo 84/07-BP a jeho rozhodnutím zo 7. januára 2008 a postupom správy katastra v konaní vedenom pod sp. zn. X-439/07 a jej rozhodnutím zo 4. októbra 2007

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Namietané postupy a napadnuté rozhodnutia správnych orgánov boli preskúmateľné súdom v rámci správneho súdnictva (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam

a postupom správnych orgánov podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku), t. j. mali k dispozícii opravné prostriedky, o ktorých boli oprávnené a aj povinné rozhodnúť miestne príslušné súdy; v prvom stupni krajský súd a v druhom stupni (po prípadnom odvolaní) najvyšší súd.

Právomoc krajského súdu a následne po podanom odvolaní právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o žalobe sťažovateľov o preskúmanie zákonnosti právoplatných rozhodnutí správy katastra a katastrálneho úradu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 88/2011 a jeho rozsudkom z 25. apríla 2012

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti zároveň poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vychádzajúc z uvedených právnych východísk, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrozumiteľné a logické, pričom vychádza z ústavne konformnej interpretácie a aplikácie relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, pričom najvyšší súd k záverom uvedeným v odôvodnení dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03), pretože sú podľa jeho názoru z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Argumentácia najvyššieho súdu týkajúca sa posúdenia právneho charakteru garážového státia a poukazujúca na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov“) založená na závere, že garážové státie nespĺňa pojmové znaky nebytového priestoru, a teda nemôže byť ako samostatná vec predmetom evidovania v katastri nehnuteľností (túto požiadavku spĺňa len garáž ako celok, pričom táto môže byť predmetom

podielového spoluvlastníctva jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome), je podľa názoru ústavného súdu ústavne konformná a zodpovedá obsahu § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 2 ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

Sťažovatelia v rámci svojich námietok poukazujú aj na odlišný právny názor katastrálnych orgánov týkajúci sa zápisu vlastníckeho práva ku konkrétnym garážovým státiam vyjadrený v správnych rozhodnutiach týkajúcich sa novostavby. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax správnych orgánov, a preto nemôže len na základe tejto námietky rozhodnúť v súlade s návrhom sťažovateľov.

K námietke sťažovateľov týkajúcej sa postupu najvyššieho súdu, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, ústavný súd poukazuje na znenie § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Sťažovatelia ani len netvrdia (a nevyplýva to ani z napadnutého rozsudku), že by najvyšší súd v danej veci bol vykonával akékoľvek dokazovanie. Z tohto dôvodu ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné, že najvyšší súd vo veci sťažovateľov konal a rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 88/2011

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú tiež (zbytočné) prietahy v konaní ako takom, ako aj prietahy v konaní súvisiace s rozhodovaním o ich odvolaní voči zamietnutiu ich žiadosti o pridelenie advokáta, ako aj skutočnosť, že najvyšší súd o ich odvolaní proti uzneseniu krajského súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a nevyhovení návrhu na ustanovenie zástupcu z radov advokátov vôbec nerozhodol. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 23. júna 2012, pričom sťažovatelia doručili svoju sťažnosť ústavnému súdu 27. augusta 2012 (na poštovú prepravu bola daná 23. augusta 2012, pozn.). Z uvedeného zjavne vyplýva, že sťažnosť bola uplatnená v čase, keď k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru už nemohlo dochádzať.

Navyše ústavný súd zistil, že o odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 S 31/2008 z 26. apríla 2011, ktorým tento súd sťažovateľom nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a nevyhovel ich návrhu na ustanovenie zástupcu z radov advokátov, rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 10 Sžr 89/2011 z 25. apríla 2012 tak, že označené uznesenie krajského súdu potvrdil; sťažovateľ v prvom rade a sťažovateľka druhom rade si označené uznesenie najvyššieho súdu prevzali 21. júna 2012 a sťažovateľ v treťom rade 23. júna 2012.

Na základe uvedeného ústavný súd aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014